

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 czerwca 2018 r.,
sprawy **M. S.**,
skazanego za czyny z art. 158 § 1 i § 2 k.k. i inne
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 23 listopada 2017r., sygn. akt II AKa [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w C. z dnia 25 lipca 2017r.,
sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

M. S. wyrokiem Sądu Okręgowego w C. z dnia 25 lipca 2017 r., sygn. akt II K [...], został uznany winnym tego, że: „w dniu 28 września 2013 r. w Z., wspólnie i w porozumieniu z inną osobą wziął udział w pobiciu K. D., który w wyniku zadanych urazów doznał ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w szczególności urazu jamy brzusznej z pęknięciem wątroby oraz rozerwaniem krezki jelita cienkiego i krwotokiem do jamy otrzewnej, stłuczenia głowy, rany tłuczonej wargi i otarcia skóry nosa, tj. popełnienia przestępstwa z art. 158 § 1 i § 2 k.k.”. Za to przestępstwo skazano go na karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności. Nadto uznano oskarżonego **M. S.** winnym tego że: „w dniu

28 września 2013 r. w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu zabrał w celu przywłaszczenia na szkodę K. D. telefon komórkowy marki N. o wartości około 100 złotych i usiłował zabrać w celu przywłaszczenia samochód marki F. o wartości około 9.000 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął ponieważ nie zdołał uruchomić silnika, przy czym działał w warunkach recydywy albowiem wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 27 sierpnia 2001 r., w sprawie sygn. akt II K [...], został skazany za czyn z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbył w okresach od 18 stycznia 2007 r. do 23 listopada 2007 r. i od 13 maja 2010 r. do 8 lipca 2010 r. – tj. popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to skazano go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 § 1 i § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. połączono wymierzone oskarżonemu M. S. kary pozbawienia wolności i orzeczono karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 5 (pięciu) lat, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

Wyrokiem tym zwolniono oskarżonego M. S. od kosztów sądowych, należnościami z tego tytułu, obciążając Skarb Państwa. Zasadzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. L. kwotę 1623,60 (jeden tysiąc sześćset dwadzieścia trzy złote sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Apelację od tego orzeczenia złożyli prokurator oraz obrońca oskarżonego.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 23 listopada 2017 r., sygn. akt II AKa [...], utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji, zwalniając skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca oskarżonego M. S., wskazując na rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., polegające na nienależytym odniesieniu się przez Sąd Apelacyjny do podniesionych w apelacji zarzutów:

„1. naruszenia dyspozycji art. 172 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku oskarżonego o przeprowadzenie dowodu z konfrontacji ze świadkiem M. B., które to naruszenie miało wpływ na treść orzeczenia Sądu I instancji;

2. naruszenia dyspozycji art. 6 i art. 370 § 1 k.p.k. poprzez faktyczne ograniczenie oskarżonemu prawa do obrony i uniemożliwienie mu zadawania pytań podczas przesłuchania świadka M. B. poprzez zaniechanie doprowadzenia go na termin zaplanowanej i wykonanej czynności procesowej które to naruszenie miało wpływ na treść orzeczenia Sądu I instancji;

3. naruszenia dyspozycji art. 410 i art. 424 § pkt 1 k.p.k. poprzez nie odniesienie się w treści uzasadnienia przez Sąd Okręgowy do treści dowodu z opinii laboratorium kryminalistyki w zakresie ustalenia obecności śladu zapachowego potwierdzenia pobytu oskarżonego w samochodzie pokrzywdzonego marki F., a który to wynik opinii [...] nie potwierdza wersji świadka M. B., iż oskarżony przebywał w tym samochodzie i niszczył jego wyposażenie”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] oraz o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w C..

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, dlatego została oddalona na posiedzeniu bez udziału stron, zgodnie z art. 535 § 3 k.p.k.

Analiza akt przedmiotowej sprawy, w tym zapadłych wobec M. S. rozstrzygnięć, dowiodła bezzasadności podniesionych w skardze zarzutów.

Skarżący zarzucił, iż Sąd odwoławczy nie wywiązał się ze swej funkcji kontrolnej w sposób rzetelny, przez co rażąco naruszył art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Tymczasem, z lektury uzasadnienia Sądu Apelacyjnego wynika, że Sąd ten nie tylko rozważył wszystkie zarzuty zgłoszone w apelacji, ale w sposób spełniający wymogi proceduralne odniósł się do nich przedstawiając rzeczową i przekonującą argumentację z jakiego powodu nie zasługiwały one na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny na str. 4 pisemnych motywów wyroku omówił w wystarczający sposób, dlaczego podniesione w apelacji zarzuty w pkt 4, 5, a sprowadzające się do wykazywania przez skarżącego zaistnienia obrazy prawa procesowego, tj. art. 172 k.p.k. – poprzez nieuwzględnienie wniosku o

przeprowadzenie dowodu z konfrontacji ze świadkiem M. B., art. 6 k.p.k. i art. 370 § 1 k.p.k. – poprzez ograniczenie oskarżonemu prawa do obrony i uniemożliwienie mu czynnego i pełnego uczestnictwa w czynności przesłuchania tego świadka (obecnie pkt 1 i 2 kasacji), okazały się nietrafne. Z tej części uzasadnienia jasno przecież wynika, że skazany zrezygnował z osobistego uczestnictwa w tej czynności procesowej. Jak słusznie dostrzegł skarżący, w tym czasie oskarżony był reprezentowany przez swojego obrońcę. Nadto oskarżony został zapoznany z treścią protokołu przesłuchania M. B. i miał możliwość odniesienia się do jego treści. Jeśli dodać do tego, że uczestnictwo w tego typu czynności jest prawem oskarżonego nie zaś jego bezwzględnym obowiązkiem, to oczywistą staje się bezzasadność tak sformułowanych przez autora kasacji zarzutów.

Uwadze Sądu Apelacyjnego w [...] nie umknął także podnoszony w apelacji aspekt opinii laboratorium kryminalistyki odnośnie ustalenia obecności śladów zapachowych (pkt 6 apelacji). Na str. 4 uzasadnienia Sąd ten przedstawił obszerną argumentację odnośnie waloru takiego dowodu zwłaszcza w realiach przedmiotowej sprawy. Należy zgodzić się z Sądem odwoławczym, że brak odniesienia przez Sąd I instancji do dowodu z opinii osmologicznej, nie miał wpływu na treść wyroku, gdyż o odpowiedzialności oskarżonego zdecydowały inne przeprowadzone i prawidłowo ocenione dowody w sprawie.

Skoro zatem obrońca ponownie sięga po kwestie poruszane już w zwykłym środku zaskarżenia, co do których Sąd odwoławczy wszechstronnie się ustosunkował, a w kasacji zasadnie nie wykazuje, że Sąd odwoławczy jakkolwiek normę regulującą postępowanie odwoławcze naruszył w sposób rażący i mogący mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, wywiedzioną skargę należało oddalić w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia.